



Jakob Ellemann-Jensens tale ved Venstres ekstraordinære landsmøde

Taler

Jakob Ellemann-Jensen
Formandskandidat

Dato

21. september 2019

Sted

Herning

Kære landsmøde

Måske er det en skrøne, men historien fortæller, at Poul Schlüter efter valget i 1984, hvor de konservative var blevet det borgerlige Danmarks største parti med 42 mandater, kastede et blik udover sin folketingsgruppe og udbrød: ”Så mange konservative er der slet ikke i Danmark.”

Hvis det ikke er rigtigt, er det i det mindste sjovt fundet på.

Ved valget i juni fik Venstre 43 mandater. Venstre er det største borgerlige parti. Vi er over 1.800 mennesker til stede her i dag. 35.000 medlemmer i alt. Og flere end 800.000 danskere satte deres kryds ved Venstre ved valget i juni.

Kære venner.

Når jeg kaster et blik udover folketingsgruppen og landsmødet, kan jeg med sindsro sige: ”Der er utroligt mange flere Venstrefolk i Danmark.”

Det er værd at minde os selv om efter den tur, vi har været igennem siden valget. Venstre er blevet flået, hevet og rusket i de seneste måneder.

Der har været og er stadig stærke følelser på spil. Det kan ikke undgås. Man kan ikke bebrejde nogen, at de er mennesker.

Jeg kan huske, at vi for nogle år siden havde en diskussion om et lovforslag i folketingsgruppen, hvor bølgerne gik usædvanligt højt.

Jeg har glemt, hvad det handlede om, men folketingsgruppen var delt på kryds og tværs. Ingen var enige om andet, end at alle andre tog fejl.

Og så alligevel.

For da diskussionen var allermest ophedet, bad Bertel Haarder om ordet, rejste sig og sagde, at han skam var enig med alle.

For mig er Bertels ord de mest rammende, jeg kan komme i tanke om i dag.

Jeg forstår dem, der mener, at det var en uværdig afsked med en formand for vores parti.

Jeg forstår Lars' ærgrelse over, at han ikke kunne få sin linje og sit mandat prøvet på et landsmøde efter at have stået i spidsen for vores parti i 10 år. Efter at have sikret en solid fremgang til Venstre ved valgene til såvel Folketinget som Europa-Parlamentet og efter at have fået gennemført politiske resultater, der vil stå som monumenter for Venstres indsats for Danmark i de næste mange år.

Jeg forstår også Kristians skuffelse. Den dag i Brejning brast en livsdrøm om at stå i spidsen for det parti, som Kristian har arbejdet for dag og nat gennem hele sit voksne liv.

Og jeg forstår dem, der mener, at det var sådan, det måtte ende. Mange har givet deres version af, hvem der gjorde hvad hvornår og hvorfor.

Man siger, at det er sejrherren, der skriver historien. Jeg ved ikke, hvordan man skriver historien i en krig, hvor alle endte med at tabe.

Men jeg ved, at vi skylder Lars og Kristian en langt større tak for alt det gode, de har gjort for Venstre, end vi kan give dem i dag. Det gør vi, når vi mødes til november. Men vi skal ikke snyde os selv for en lille snigpremiere.

Så kære Lars. Kære Kristian. På hele Venstres vegne: Tusinde tak!

Nu er vi her. Sagt er sagt, gjort er gjort, og sket er sket. En afslutning – også de hårde – kan være en mulighed for en ny begyndelse.

Jeg har altid lært, at man skal gribe muligheden, når den er der. Det gælder også for Venstre. Især fordi der ikke er en garanti for, at vi får en ny.

Jeg ville ønske, at jeg kunne stå her under andre omstændigheder. Hvor partiet ikke havde været det igennem, vi har været igennem.

Og hvor der ikke venter en ny formand en opgave, der – for at sige det ligeud – er enorm. Både i størrelse, kompleksitet og i vanskelighed. Og hvor der ikke er den mindste garanti for, at den overhovedet kan løses.

Men ... Jeg tror på Venstre.

Venstre er et parti med en stolt fortid og en strålende fremtid. Hvis vi altså selv vælger det. Det kommer ikke af sig selv. Det kommer til at kræve noget af os alle sammen.

Det kræver først og fremmest, at vi er enige om, at fløjkrige er fortid.

For at sige det helt uden omsvøb: Jeg er dødtræt af fløjkrig og fløjkrigere og den kultur, der følger med. Både i folketingsgruppen, men også lokalt, hvor der har været foreninger på den ene side og på den anden side.

Hvis det får lov at fortsætte, så er det et spørgsmål om tid, før Venstre ikke længere er det store statsministerparti i blå blok. Det vil ikke være det værste. Det værste vil være, at vi har fortjent det.

Så lad mig gøre det krystalklart, så ingen er i tvivl.

Hvis jeg bliver formand for Venstre, vil jeg ikke bebrejde nogen fortidens loyalitet. Og jeg forventer også entydigt, at det gælder alle andre, så længe der ikke er tvivl om fremtidens loyalitet. Loyaliteten overfor vores parti, vores landsmøde og vores formand.

På turen rundt i Danmark sammen med Ellen og Inger er der luftet mange synspunkter, men der er ét synspunkt, som tydeligt er gået igen, når vi har talt

med medlemmerne af Venstre.

Om det var i Aalborg, Nexø, Sorø, Lyngby, Viborg eller Kolding, var budskabet fra de fremmødte det samme: Det er tid til at komme videre.

Og alle skal bidrage til, at fortid er fortid, som vi skal lære af.

Hvis I viser mig den tillid, det er at blive valgt til Venstres formand, vil jeg opfatte mit valg som et klart mandat til at skabe ro. Og – hvis det kommer dertil – gøre, hvad der skal til for at undgå en genopførelse af den fløjkrig, der har martret Venstre.

Det kræver en klar ansvarsfordeling. Det er slut med tvivl om, hvem der bestemmer, hvad og hvordan magten er fordelt. Formandskabets tid i Venstre er forbi.

For fremtiden har Venstre én formand.

Til næste år skal Venstre fejre sit 150-års jubilæum. Det forpligter.

Jeg stiller ikke op som formand for et parti med en 150-årig historie for at gennemføre en revolution. Det overlader vi til Enhedslisten.

Venstrefolk i 2020 skal forholde sig til meget anderledes udfordringer end de danskere, der meldte sig ind i Det Forenede Venstre i 1870, men jeg tror, at fortidens Venstrefolk stadig vil kunne kende deres gamle parti, hvis de var med os i dag.

Der går en lige linje tilbage til det grundlag, som Venstre blev dannet på for snart 150 år siden, og som har været med til og fortsat vil være med til at gøre Venstres politiske fundament stærkt.

Det grundlag, som er med til at gøre os til et bredt, folkeligt forankret, borgerligt-liberalt parti.

Hvis der findes danskere derude, der mener, at pengene skal passe. At skatten ikke skal være for høj.

At børnene skal lære noget i skolen.

At vi stadig skal gå forrest i den grønne omstilling

At forbryderne skal i fængsel.

At det offentlige er til for borgerens skyld og ikke omvendt.

At frit valg styrker både borgeren og velfærden.

At vi skal have styr på udlændingepolitikken.

At det skal kunne betale sig at arbejde.

At vores interesser er bedst tjent ved at gøre vores stemme hørt i verden omkring os.

Og at danskerne er andet og meget mere end blot en tilfældig samling mennesker, men bundet sammen af sprog, sted og ånd.

Hvis der findes danskere derude, som er enige, så skal Venstre være deres førstevalg. Uanset hvor man så personligt vælger at lægge tryk og fokus. Venstre skal have plads til det hele. Vi skal kunne rumme det hele.

Vi plejer at sige, at vi har højt til loftet og langt til døren. Nogen ser det måske som en floksel, men vi mener det.

Hvis Venstre skal være en succes, så er det vigtigt, at vi anerkender, at der er forskelle i vores parti – i retorik, i politik og i fokus.

Det skal der være plads til, hvis vi ikke skal være et smalt parti. Der er kun to steder i verden, hvor der ikke er plads til anderledes tænkende. Det ene er Nordkorea. Det andet Socialdemokratiet.

Det betyder ikke, at Venstre skal være et parti, hvor alle kan mene alt på alle områder til alle tider. Selvfølgelig ikke.

Det er fint med politiske diskussioner, hvor vi kan være uenige, så det brager. Det er en styrke, at der ofte er flere perspektiver. Venstrefolk er notorisk dårlige til at gå i takt. Og der er aldrig nogensinde nogen, der er blevet dummere af at tale med nogen, de er uenig med.

Men når der i sidste ende er truffet en beslutning, og vi har lagt linjen, så skal det respekteres af alle.

Sådan skal det være i Venstre.

Venstres politik har som sagt ikke brug for en revolution. Fundamentet er stærkt. Men der skal bygges ovenpå.

Nye tider kræver nye svar, fordi udfordringerne er nye.

Det skal – sammen med den politik, der har gjort Venstre til Danmarks største borgerlige parti – skabe et endnu stærkere fundament for, at Venstre er førstevalget i det borgerligt-liberale Danmark.

Hvis vi skal gøre det, er der særligt fem ting, vi altid skal stå fast på.

1.

For det første skal Venstre være et økonomisk ansvarligt parti, der insisterer på, at pengene skal passe. Og at pengene skal tjenes, før de kan bruges.

Forstået så bredt, som man overhovedet kan.

Fra den store samfundsøkonomi, der er med til at bestemme hvilke muligheder, vi har. Både i vores velfærdssamfund, vores virksomheder, på arbejdsmarkedet og i vores privatøkonomi. Og lige til den sidste skattekrone, der selvfølgelig skal bruges på en måde, så danskerne oplever, at den giver dem værdi.

Vi har overleveret et Danmark i fantastisk form til Socialdemokratiet. Økonomien er stærk og beskæftigelsen er rekordhøj.

Nicolai Wammen har så mange penge i statskassen, at han er blevet bange for, at han rent faktisk er nødt til at indfri alle de socialdemokratiske valgløfter.

Det er ikke kommet af sig selv. Og der er ingen garanti for, at gode tider fortsætter, hvis man ikke bliver ved med at træffe ansvarlige beslutninger.

Det vil Venstre altid medvirke til.

2.

For det andet skal Venstre være et parti, der fører en stram udlændingepolitik, der passer på Danmark.

Hvis vi skal bevare sammenhængskraften og i øvrigt også give mulighed for en velfungerende integration, hvor de, der er kommet hertil, får en chance for at få Danmark ind under huden, så er det afgørende, at der er styr på antallet af asylansøgere og familiesammenføringer.

Og hvis danske virksomheder skal have mulighed for at trives, skabe vækst og arbejdspladser, kan det ikke nytte, at det er for svært at rekruttere velkvalificeret, international arbejdskraft på ordentlige vilkår.

3.

For det tredje skal Venstre være et parti, der er bedre til at lytte. Helst nedefra og op. I partiet og i samfundet.

Der er ting, vi har været for sene til at opdage. Fordi vi ikke har været opmærksomme nok på det, der fylder, og de ting, der er hjerteblod. Det, der bekymrer. Hvor der er noget på spil.

Vi opdagede klimakrisen for sent. Og vi opdagede, at alt for mange børn og unge mistrives alt for sent.

Derfor har det alt for ofte været overladt til de røde partier at komme med svar på de nye udfordringer.

Det betyder, at store dele af befolkningen tror, at de eneste svar er venstrefløjens. Med forbud, skatter, afgifter og endnu højere offentlige udgifter.

Det skal vi gøre bedre.

4.

For det fjerde skal Venstre altid være et grønt parti.

Det grønne er kommet for at blive. Jeg ved, at den borgerlige tendens fra tid til anden kan være at grine lidt af veganerne – og jeg er jo ikke selv nogen kostfornægter lige i den forbindelse.

Men der er en stor, vanskelig og vigtig opgave i at finde de ægte grønne, liberale svar, der faktisk er reelle løsninger og ikke bare ser snævert på Danmark, skruer op for afgifterne og kravene og presser gode arbejdspladser, der allerede er i gang med omstillingen, ud over landets grænser. Og dermed samlet ender med at forurene mere.

Vi kan og skal passe på klimaet, miljøet og gode danske arbejdspladser. De ting er ikke hinandens modsætninger. Tværtimod. Og Danmark skal gå foran for at vise vejen. Men vi skal ikke gøre det på bekostning af resten af verden.

Vi skal fortsat producere verdens bedste fødevarer.

5.

Endelig og for det femte skal Venstre altid være et optimistisk parti.

Vi skal have en bred og glad borgerlighed, der ikke bliver vrissen eller vrængende.

Vi skal stå fast, huske hvad vi kommer fra, og hvad vi tror på, og vi kan gøre det, uden at undertonen er, at du er en idiot, hvis du synes noget andet.

Vi skal være et parti, der tror på, at den sidste gode idé ikke er tænkt endnu, som ikke vågner i frygt for, hvad dagen bringer, og som ikke siger nej til det, der er nyt, bare fordi.

Vi skal være et parti, der tror på, at det kan lykkes at finde internationale løsninger på de største problemer, og at åbenhed for verden gør stærk.

Det er fem ting, der ikke er løsningen på ethvert af Venstres problemer, men det er en del af svaret, hvis vi skal fremad.

En anden del er at få udryddet tvivlen om, hvad Venstre er, og hvor vi står. Man skal vide, hvor man har Venstre.

For jeg synes ikke, at der bør herske tvivl. Venstre er et borgerligt-liberalt parti. Og Venstres formand bør være den naturlige statsministerkandidat i det borgerlige Danmark.

Jeg forstår godt, hvorfor Lars gjorde, som han gjorde i valgkampen. I en situation med et alt andet end harmonisk regeringsamarbejde i erindringen og med udsigten til at blive mødt med ultimative krav og i øvrigt få selskab af et fænomen som Stram Kurs, kan jeg godt forstå, at han ville afsøge muligheden for at få en regering henover midten.

Det var en idé med begrænset holdbarhed. Der gik et par timer, inden Mette Frederiksen hev den med om bag stalden og gav den en kugle for panden, som man gør med en travhest med et åbent benbrud.

Det betyder ikke, at vi ikke kan samarbejde bredt. Overhovedet ikke. Men samarbejde er én ting. Regeringssamarbejde noget ganske andet.

Venstre vil altid handle ansvarligt – også i opposition – og tilbyde vores mandater, hvis en regering vil føre politik, der leder Danmark i den rigtige retning. Så er vi klar. Som vi var det, da vi med Mette Frederiksen lavede gode reformer, da Socialdemokratiet sidst sad i regering.

Men interessen for det brede samarbejde lader til at være kølnet lidt fra Socialdemokratiets side efter valget. Og jeg tror, at erkendelsen må være, at der kun føres borgerlig politik i Danmark, når vi har en borgerlig regering. Eller når den socialdemokratiske finansminister hedder Bjarne Corydon.

Det første kommer nok til at ske igen, før det sidste.

Jeg gør mig ingen illusioner, og jeg kommer ikke til at acceptere ultimative krav. Stridighederne i den borgerlige familie er ikke glemt, fordi Venstre får en ny

formand. Der er og vil altid være forskelle. Det er derfor, vi er forskellige partier. Og selv den bedste kan ikke forene det, der ikke vil forenes. Og det skal vi heller ikke.

Jeg er ikke fredsmægler. Jeg er ikke diplomat. Og jeg er SLET ikke parterapeut. Men jeg ved, at det hele begynder med en kop kaffe.

Kære Søren Pape, Kristian Thulesen Dahl, Alex Vanopslagh og Pernille Vermund.

Jeg håber, at I har tid i kalenderen.

Politik er vigtigt. Det er det, vi er her for. Men Venstre kan aldrig være et stærkt parti uden vores medlemmer.

Venstre kan flytte bjerge, når vi står sammen, og det gør vi kun, når der er en tillidsfuld og ærlig samtale mellem Christiansborg, kommuner, Bruxelles, regioner og de lokale foreninger. Og det har haltet. For meget.

Jeg ved, at der er ting på det seneste, der har gjort ondt. Og jeg ved, at der er stor lyst til at bidrage mere med alt det, I ved og kan.

Jeg ved ikke endnu, hvordan det præcis skal skrues sammen, men vi er nødt til at finde en ny måde at arbejde på. Med en samtale og en inddragelse, der ikke bliver for bureaukratisk, men hvor vi sørger for, at både menige medlemmer, tillidsvalgte og folkevalgte i kommuner og regioner bliver bedre hørt.

Vi skal selvfølgelig ikke have en situation som på den yderste venstrefløj, hvor man ikke kan indgå aftaler på Christiansborg uden at skulle have det godkendt i en eller anden centralkomite.

Men det er en bunden opgave at blive bedre til at se de steder, hvor der er mere på spil. Og hvor det er helt oplagt, at baglandet kan bidrage mere til politikudviklingen.

Det arbejde vil jeg sætte i gang på mandag sammen med næstformanden.

Kære Venstrefolk

Jeg ved godt, at forventningerne nogle steder er høje. Nok også højere, end nogen kan levere.

Jeg kan kun love jer én ting. At jeg vil gøre mig umage.

Det er jer, der har peget i min retning. Og det ansvar er jeg klar til at tage på mig, hvis I ønsker det.

Det bliver svært. Der er ingen garantier. Men jeg vil gøre mit bedste.

Mette Frederiksen har haft rigeligt med arbejdsro. Skal vi ikke sammen sørge for, at det ændrer sig fra i dag?

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Venstre

Relateret

Inger Støjbergs tale ved Venstres ekstraordinære landsmøde
21. september 2019

Ellen Trane Nørbys tale ved Venstres ekstraordinære landsmøde
21. september 2019

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jakob-ellemann-jensens-tale-ved-venstres-ekstraordinaere-landsmoede-2019>